

[Kjær Rasmussen.]

tiets efterretningstjeneste. De har ladet sig besnære af ministres gentagne henvisninger til regeringserklæringen.

VS har stillet mange spørgsmål her i tinget for at søge at lodde dybden i denne erklæring. Vi har stillet forslag om udvidelse af borgerlig straffelov i et forsøg på at komme registreringen til livs, men hver gang har ministrene og især justitsministeren nøjedes med at henvise til regeringserklæringen af 30. september 1968. Ministeren har på intet tidspunkt i svarene til os — og dermed til folketinget — følt sig foranlediget til at oplyse om den reelle registreringspraksis. Ministeren har på intet tidspunkt følt sig foranlediget til at oplyse godtroende partiordførere om den reelle registreringspraksis. Han lod dem gå i den vildfarelse, at registreringspraksis var ændret.

Folketinget fik først den 8. november 1969 ministerens ord for, at dette alligevel ikke var tilfældet, og denne oplysning kom vel at mærke ikke fra tingets talerstol, men i et interview med dagbladet Information over et år efter regeringserklæringens fremkomst, og efter at ministeren ved utallige lejligheder på vor foranledning her i salen havde haft mulighed for at oplyse, at der i virkeligheden ikke var ændret noget som helst.

Det er bl. a. en sådan vildledning af folketinget, der er strafbar efter ministeransvarlighedslovens § 5, stk. 2. Denne paragraf foreskriver straf,

„såfremt en minister giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.“

Justitsministeren har bevisligt vildledt folketinget, idet medlemmerne ikke er blevet gjort bekendt med alle oplysninger.

I forbindelse med de mange forslag og spørgsmål, som VS har stillet justitsministeren, har han ingen sinde følt sig foranlediget til at oplyse, at alle ude på overdrevet stadig registreres. Han har ingen sinde følt sig foranlediget til at oplyse folketinget om, at det er politiets efterretningstjeneste, der afgør, om en politisk virksomhed er ulovlig og derfor registreringsmoden. Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning er så-

ledes juridisk uangribeligt. Vi har her at gøre med oplagte tilfælde af vildledning af folketinget, idet regeringens erklæring af september 1968 er blevet opfattet som en tilkendegivelse om, at der ikke længere finder nogen politisk registrering sted i politiets efterretningstjeneste.

Fra konservativt hold er der tidligere udtrykt bekymring for folkestyrets fremtid, hvis det skulle blive almindeligt, at en minister ustraffet kunne vildlede tinget eller fortie væsentlige oplysninger over for det. Den nuværende konservative justitsminister har gjort dette flere gange inden for det sidste år, hvilket vort forslag viser, og hvis nu de konservative og øvrige medlemmer tager den lovgivning højtideligt, som de selv har vedtaget, og hvis deres bekymring for folkestyret er ægte, så undgår justitsminister Thestrup ikke at komme for rigsretten.

Tilhængere af det borgerlige samfundssystem har altid gevaldig travlt med at fortælle, at borgerne er lige for loven. Sådan skal det nok være i teorien; i praksis er det jo sådan, at straffens størrelse er omvendt proportional med forseelsens størrelse. Borgeren med en sygelig trang til smårapserier spærrer man inde på ubestemt tid; skatte snyderen, der måske har stjålet hundrede tusinder af kroner fra samfundet, får i værste fald en mindre fængselsstraf, og ministre lader man måske gå helt fri.

Vi kunne have ladet dette forslag om rigsretstiltale omfatte et par ministre mere — det drejer sig om forsvarsministeren og statsministeren — men vi har valgt at begrænse os til justitsministeren, fordi det i særlig grad måtte påhvile ham at redegøre for, at den nye praksis i registreringssager ikke på afgørende måde er i strid med tidligere praksis.

Vi foreslår, at den foreliggende sag behandles i et udvalg. Vi erkender, at sagen efter al sandsynlighed vil blive syltet her, men der er dog en chance for, at nogle udvalgsmedlemmer vil føle sig forpligtet til at gøre noget ved den. Den hemmelige registrering, der altså fortsat finder sted som følge af personers politiske aktivitet, anser vi for at være en så alvorlig fare for netop den politiske virksomhed, at alle anstrengelser må gøres for om muligt at afsløre og begrænse truslen.